

LBRIS

We know
books

Mihaela Pușcașu

Nu sunt o victimă

LETRAS
Promovăm autorii români

Cuprins

PROZĂ SCURTĂ.....	7
Am zis vreau.....	9
Prima mea amintire	14
Prima mea călătorie.....	17
Școala din sat.....	28
Sărbătorile	33
Sărbătorile de iarnă.....	41
În acel loc mirific	47
Tata.....	81
POEZII.....	97
Agonie	99
Babilionul	100
De nu ar fi dorința	101
Diminețile speranțe	102
Diminețile speranțe – continuarea.....	103
Disperare	104
Doare... ..	105
Nepăsători.....	106
Dorințe.....	107

Dreptul divin.....	108
Eu	109
Frustrări.....	110
Iarta-mă.....	111
Toamna	112
Iluzii	114
Prima mea poezie.....	115
Rătăcesc	116
Sâmbătă seara.....	117
Singurătate	118
Sufletul meu pereche.....	119
Tu și Eu.....	120
Vis.....	121
Vreau să te uit	122
Îndemn	123
Iubire.....	124
Lupta	125
Oameni de serviciu	126

PROZĂ SCURTĂ

Am zis vreau

M-am decis, vreau, am început să scriu, în emoția momentului, să-mi provoc amintirea copilăriei să se nască în mintea mea, firav cu teamă, și mă rog, Doamne ajută-mă, să mă ajut. Știu, am făcut multe greșeli, știu că m-am dezis de Tine, de multe ori, nu am știut, nu am înțeles, nu am știut cum să înțeleg, am așteptat călăuzirea ta divină. Ajută-mă Doamne să mă vindec, să-mi vindec rănilor prin acceptare, cu pansamentul înțelegerii și iubirii Tale. Dă-mi curajul și îndemânarea minții să pot așterne pe această foaie goală trăirile mele, gândurile și evenimentele care să reflecte zbuciumul vieții mele, îndrăznesc acceptarea, de care am atâta nevoie, cu disperare caut să evaderez din peștera mistică a lui Platon, ca prizonier al propriei mele minți limitate. Nimeni nici un om nu a putut să mă vindec, sau nu i-am dat eu voie, sau tu Doamne, nu ai îngăduit, am săpat adânc în memoria sufletului meu să pot scoate la suprafață cele mai tulburătoare trăiri din viața mea, și nu au fost puține.

Se pare, cu certitudine, cel puțin pentru mine, copilăria mea zbuciumată a fost farul vieții mele, mai tot timpul stins, caut doar lumina, pansamentul care să-mi vindec rănilor, să accept, să înțeleg, suferința ascunsă, neînțeleasă care m-a urmărit, mi-a modelat caracterul și deciziile în viață. Cred că am datoria față de mine, să mă vindec, știu se spune, Divinitatea nu îți dă mai mult decât poți duce, eu am putut mult, eu pot, sunt în ringul vieții cu un monstru, care mă devorează, încet, încă îi întorc și celălalt obraz și spun, dă, ia, lovește, rupe bucăți din mine, nu-i așa că crăpi de ciudă, că nu poți să mă dobori, eu am întors tot timpul și celălalt obraz, am de unde, poate pentru asta m-am născut, să țin încasez dar, oare chiar așa să fie?

A fost o vreme în copilăria mea când am planificat răzbunări, am vrut, în negura minții mele, să văd suferința în ochii celor care m-au făcut să sufăr, măcar pentru o clipă, căutam înțelegere, acceptare, alinare, dreptate dar cum m-ar fi putut înțelege cineva, dacă nici eu nu mă înțelegeam pe deplin. Am reușit măcar să înțeleg că îmi consum energia mea vitală alimentând de fapt nepăsarea și indolența celor care constant voiau să-mi arate cât sunt de ne semnificativă, atunci când nu le mai foloseam intereselor lor, am iertat și am încasat, dar nu am făcut decât să dau posibilitatea de a fi rănită din nou.

În bula mea de revoltă mentală, am spus și am crezut că nimic bun nu se poate întâmpla în viața mea, nu-mi permiteam aroganța de a crede că aș putea mai mult pentru mine ca om, în rutină, delăsare, am lăsat viața să treacă pe lângă mine, ca un „Matrix” programat să muncească până la epuizare, să dețină, să se supună cu sfințenie regulilor de morală impuse și manipulative cu revolta corespunzătoare interioară. Totul se transformă acum în viața mea, ca diamantul în lumina ultravioletă, în energie pură vindecătoare, care sigur se va reintegra în neant, desprins de trupul meu chinuit și obosit.

Nimeni nu ne proiectează destinul în alegeri, avem liberul arbitru, oferit în dar de Divinitate, discutabilă teorie, dar dezordinea mea mentală a tulburat la superlativ confuzia adevărului trăit în simțire. Au fost, sunt și vor mai fi oameni cu vieți și destine zbuciumate, dar viața și destinul meu ca și al tuturor este unic, unici și interconectați în unicitatea adevărului pur.

Niciodată chiar niciodată nu suntem singuri, indiferent cât de neînțeleși și singuri ne simțim aici în lumea reală, avem puterea să credem, să simțim, să fim recunoscători și să înțelegem că fiecare obstacol din viața noastră este o binecuvântare, a desăvârșirii ca

suflet și spirit, știi și înțelegi, cu sufletul, în conștiința spiritului tău nemuritor. Mi-ar trebui multă dedicare și o adâncă răscolire sufletească să scriu despre trăirile chinuitoare din viața mea, până în prezent, cine știe poate o să pot cândva, să mă lupt și cu acest monstru care mă roade în lăuntru al ființei mele să-mi răspund la întrebarea, *De ce?*

Poate că deja știu, răspunsul, dar nu pot încă pe deplin, să ajung la el, zace ascuns în subconștientul minții mele. Rădăcina putredă din copilăria mea trebuie smulsă din rădăcini, tocată mărunt până la absorbție, de acolo a răsărit și a crescut durerea mea, poate dacă voi reuși să înțeleg mai bine, voi putea să văd mai logic și în acceptare parcursul și ramificațiile dezvoltării mele ca om.

Istoria din perioada comunistă așa cum o prezintă alți oamenii este irelevantă pentru mine, eu încerc să descriu partea mea de realitate, cu bune și cu rele, concluzii pur personale, referitor la sistemele și manipulările directe sau fătice în numele tradițiilor și ordinii impuse, revoltătoare pentru mine, chiar dacă m-am conformat, oia neagră din caracterul meu a trăit într-o adevărată revoltă interioară față de sistemul comunist, față de dogmele bisericești, și multe alte îndochinări manipulative, cu care eu nu am fost și nici nu sunt în acord.

Să nu judeci, de ce nu, până la urmă adevărul și suferința judecă, faptele celor implicați judecă, am reușit instinctiv să fac o diferențiere clară pentru mine, sunt doar faptele celor implicați în manipularea mea. Recunosc că prin impunerea fricii și manipulare am trăit mult timp, în așa trebuie, și trebuie și iar trebuie, dar pentru fiecare trebuie, am încercat să-mi dau un răspuns mie personal, *De ce trebuie? De ce trebuie așa?* Cum vine asta, crede și nu cerceta. Cum adică nu gândi mai mult decât ce ți se spune, sau se obișnuiește, de ce nu, fiecare dintre noi are dreptul la o analiză strict personală,

cred cu tărie că doar așa avem o șansă reală să evoluăm, spre mai bine, nu legați orbește de materia efemeră, de norme și dogme impuse, manipulative, ci de adevărata noastră esență divină.

Până la practică, pe mine personal m-a încurcat teoria, multă, trunchiată și uneori bulversantă, dar am reușit să găsesc în mine răspunsurile, erau acolo, doar că eu nu reușeam să le văd, să le activez, iertarea, compasiunea, iubirea necondiționată, în echilibru cu critica, revolta interioară, furia, m-am acceptat ca pe un întreg pentru că asta sunt, asta vreau să fiu.

Cum aş putea să cred că cei afectați de deciziile altora să nu ceară o judecată dreaptă, suntem interconectați cu toții în vibrația momentului eu vreau să scot în lumină din perspectiva mea strict personală, îndobitocirea acelor vremuri.

Dacă mă aflu într-un avion, ca exemplul care mi-a venit acum în minte, suntem cu toții conectați la același gând, să ajungem cu bine pe pământ, dar dacă unul singur dintre noi, sau mai mulți au gânduri, sau idei necurate, ca o ambiție personală, macabră, asta ne implică pe toți, și da, vrem să judecăm, cineva sau ceva ne-a pus viața în pericol, este dreptul nostru să judecăm atâta timp cât suntem direct implicați și afectați.

În cazul meu personal, în sistemul comunist, cât și în deciziile celorlalți referitor la viața mea sunt multe de judecat. Îmi doresc să se știe partea mea de adevăr, prin prisma evenimentelor și trăirilor mele reale din acea vreme.

A fost cu adevărat o experiență unică de viață și dacă încerc să privesc cu detașare am multe motive să fiu și mândră, că am ales să experimentez în această viață asemenea trăiri, nu regret nimic, am reușit puțin câte puțin să conștientizez, că nu mai pot schimba

nimic, asta ar putea însemna pentru mine vindecarea de care am atâta nevoie.

Durerea este tot acolo, dar am învățat să trăiesc cu ea, am învățat să mă bucur de cele mai simple și banale lucruri, să văd experiența extraordinară pe care am primit-o în dar de la Divinitate ca pe o binecuvântare, mă vindec.

Am scris frenetic, am plâns, am râs de boacănele mele, de trăirile mele interioare, m-am înfuriat și m-am resemnat, ca o terapie impusă care a scos la iveală caracterul nebunului din mine, care simte și știe că nimeni și nimic nu te poate opri când vrei ceva cu adevărat, că este bine uneori să avem încrederea necesară să ne aruncăm în necunoscut, cu credința oarbă că măcar merită încercat.

Poate unii se vor putea regăsi, vor trage concluzii, iar dacă viața li se pare grea și nedreaptă, poate vor conștientiza că se poate și mai rău. Uneori și de cele mai multe ori nu vrem, sau nu putem să recunoaștem, adevărul Divin din noi, ne adaptăm să trăim în bula noastră de siguranță, și nu reușim să realizăm cu sinceritate că suntem niște firicele de nisip în oceanul nemărginit al absolutului, cu un scop care trece dincolo de iluziile materiei în care trăim, adevărul care ne arată că trebuie să fim autentici, fără frici, să ne debarasăm de măștile care ne ascund adevărata identitate, să fim nebuni și autentici în cunoaștere.

.Prima mea amintire, casa bunicii, singura bunică din partea mamei pe care am cunoscut-o, căsuța mică a bunicii, care se conturează în tabloul minții mele gata să se rostogolească în câmpia nemărginită din mintea mea de copil, cu geamuri mici și acel cuptor cald unde îmi plăcea să mă cuibăresc și să mănânc varul de pe pereți. Casa așezată într-o vale fără alte case în jur, în față și în lateral dealuri, iar în spatele casei o mlaștină, unde bunica spunea că a fost cândva o baltă mare, care a secat, o fortăreață naturală în sălbăticia locului.

Mi-o amintesc pe mamaia mea atunci, așa îi spuneam eu mamei, înaltă, zveltă cu părul negru în valuri și acei ochi verzi-violet, sclipitori, mă fascina. În acea zi apăruse, parcă de nicăieri, veselă și protectoare, înșira în fața mea ambalaje colorate ademenitoare, dar eu nu puteam să-mi iau ochii de ia, o vedeam dăstul de rar, iar când apărea pentru mine era zâna din poveștile pe care aveam să le citesc mult mai târziu, și un bărbat care mă privea, lung, atent mă măsura cu privirea, venind spre mine m-am refugiat în vârful cuptorului, nu-mi plăcea, voiam să dispară, îmi fura bucuria revederii cu mamaia mea.

Am știut mai târziu că mamaia încerca să se adapteze la în viața ei chinuită dar nu înțelegeam atunci de ce venea și pleca prea, repede, bunica îmi spunea de multe ori că a plecat pentru că eu făceam multe năzbâtii. Nu am știut când a plecat, sigur nu-i plăceau despărțirile, nici mie, am căutat-o cu lacrimi în ochi prin ungherele casei, voiam o confirmare din privirea bunicii că se va întoarce, nu cred că am primit-o prea repede, am plâns mult sfâșietor, până am primit un

răspuns sec de la bunica, o să vină repede, strigă la mine, să scape, cred de văicărelile mele.

Acolo în acel loc s-au conturat rând pe rând primele mele traume, a realității dure în care am nimerit, oare așa să fie, oare sufletul meu a decis conștient să se întrupeze în această realitate, acum știu că eram în locul potrivit și povestea vieții mele începea să prindă contur, răscolesc în memoria mea și descopăr frânturi de amintiri dureroase care îmi lovesc mintea și sufletul.

Eram mai tot timpul singură cu bunica și cu găinile, care fugeau de mine chiar dacă le dădeam de mâncare, nu-mi aduc aminte de nici un alt copil în preajma mea, aflasem mult mai târziu că nu părăsisem niciodată acel loc, acea casă, până la șase ani, nu interacționasem cu nimeni în afară de bunica, câteva rude și necunoscuți, care veneau ocazional. Am aflat mult mai târziu că mă țineau ascunsă, eram o rușine și o pedeapsă pentru ele, și într-o comunitate mică deși se știa, nu voiau să își expună rușinea în văzul lumii, dacă cobora cineva dealul bunica îmi spunea să mă ascund, mă ascundeam că de multe ori nu mă mai găsea nici ea.

Bunica a avut grijă de mine cum a putut, era foarte bătrână și se mișca greu, dar avea o voce de mă speria, și se supăra atunci când mă striga, iar eu mă făceam că nu o aud, un fel de joacă pentru mine, îmi reproșa mai tot timpul că sunt surdă. Îmi amintesc de acea perioadă ca o emoție care îmi tulbură stomacul, mai tot timpul îmi era foame și bunica învățată cu lipsurile drămuia fiecare colț de mămăligă, era mare bucurie pentru mine când o vedeam coborând dealul, cu o ulcea plină cu lapte, făcea mămăliga afară la ceaun și după ce o răsturna, turna laptele alb strălucitor în ceaunul unde făcuse mămăliga, fierbea încet, prea încet pentru foamea mea, mai băgam degetele în mămăliguța fierbinte, se supăra și striga revoltată la mine, drac de chopchil, mult timp am crezut că ăsta este numele

meu pentru că îl folosea mai tot timpul, nu-mi amintesc să o fi văzut vreodată veselă, sau zâmbitoare, avea ceva împietrit și rece, dar ochii de culoarea cerului la apus, ardeau ca o flacăra vie, când se înfuria.

Bunica mi-a tăiat părul scurt, foarte scurt, mă simțeam mutilată și nu știu dacă păduchii mă supărau atât de tare, sau înverșunarea bunicii față de nesupunerea mea, acea durere fizică și sufletească a străbătut adânc în subconștientul meu rodind adânc în solul fertil a minții mele de copil, frica și neîncrederea. Am evadat slută, izolându-mă în cel mai îngust ungher al cuptorului și ca prin vis o auzeam pe bunica care striga la mine să împing cu picioarele cuptorul, că o să cadă pe noi, era cutremurul cel mare din 1977.

Am fost trasă afară, era frig, mă dureau tălpile goale pe pământul rece și atunci am simțit pentru prima și ultima oară îmbrățișarea bunicii, începuse să plângă, mă ținea strâns în brațe, tremuram amândouă, eu clar de frig, am stat mult afară lipite una de alta, cu toate oalele împrăștiate peste tot casa din chirpici a rămas în picioare, dar nu pentru mult timp, după moartea bunicii a murit încet și casa. Îmi crescuse părul sub năframa bunicii, era cald când mamaia s-a reîntors, am văzut-o coborând valea spre mine ca un înger care m-a spălat, m-a îmbrăcat cu cele mai curate și frumoase haine pe care le văzusem vreodată, și cel mai important pentru mine aveam cea mai frumoasă pălărioară din lume, și-mi tot spunea, mergem acasă.

Mă speria gândul că trebuie să plec, bunica îmi spunea tot timpul să nu mă duc în vale că sunt șerpi mari cât casa, iar la deal sunt câini care mănâncă doar copii neastâmpărați ca mine, dar mă bucuram de bucuria lui mamaia mea aveam oarecum încredere în ea, am urcat vesele dealul din fața noastră cu emoția stranie a necunoscutului, în prima mea călătorie spre necunoscut. Nu cred că am privit în urmă nu am simțit nici cea mai mică supărare sau regret, eram curioasă și speriată în același timp și mă incomodau rău de tot papucii mei noi.

Prima mea călătorie

Prima mea călătorie începe cu acel deal și un drum prăfuit cu multe case înșirate ca într-un culoar ordonat, cu mulți câini, care lătrau înfricoșător de aproape de noi, eu auzeam câinii lătrând, și din spusele lui bunica credeam că are dreptate, că voiau să mă mănânce, îi vedeam prea aproape de mine, mă străduiam să țin pasul cu mamaia care îmi tot repeta, nu te teme, nu-ți fac nimic, ești cu mine, nu-mi plăceau deloc sunetele stranii, dar mai ales oamenii, mulți oameni, se uitau la noi, aveam impresia că vin spre mine și mă agățam de mamaia, eram speriată, atunci am început să plâng isteric și o imploram pe mamaia mea să mergem înapoi la bunica.

Mamaia mă ținea strâns de mână și mă trăgea spre ea, își pierduse răbdarea cu mine și-mi tot spunea, „Nu mă fă di rușine”, mergem acasă. M-am conformat, nu voiam să o supăr pe mamaia, știam cred instinctiv că doar pe ea o mai am, am pășit grăbite până la prima șosea văzută de mine, iar emoția stranie pentru mine la vederea autobuzului a fost copleșitoare, am urcat și ne-am așezat pe scaune eu la geam, când totul a început să se miște frenetic, case, copaci în filmul meu ireal de frumos care mă purta spre necunoscut.

Cred că mi se lipise nasul de geam când autobuzul a oprit în pădure și am coborât urmărind cu privirea autobuzul cum se îndepărta zgomotos pe șoseaua șerpuită, dispărând miraculos. În liniștea care se lăsase sunete stranii îmi inundau urechile, foșnete îmbietoare și întuneric. Pe cărarea îngustă am urcat într-un labirint fascinant și misterios care îmi stârnea curiozitatea, eram fascinată de acel loc mă încânta și mă înfricoșă în același timp. Apoi vocea lui mamaia care striga, *Hai, nu rămâne în urmă, nu mai avem mult*, am urcat și am tot urcat înconjurate de lumini și umbre stranii, ca un